

niedziela, 10.08.2025

11 sierpnia, poniedziałek Wspomnienie św. Klary, dziewicy

Klara urodziła się w Asyżu w 1193 lub 1194 r. Była najstarszą z trzech córek pana Favarone z rycerskiego rodu Offreduccio i jego żony Ortolany. Jej matka, podczas ciąży, w trakcie modlitwy usłyszała słowa: "Nie bój się, gdyż to dziecko zabłyśnie swym życiem jaśniej niż słońce!" Pod wpływem tych słów nadała dziewczynce imię Klara (z języka łacińskiego *clara* - jasna, czysta, sławna).

Klara wzrastała w atmosferze miłości i pobożności. Gdy miała 12 lat, w Asyżu zaczął swą działalność Jan Bernardone, przyszły św. Franciszek. Z czasem zaczął zdobywać ludzi, którzy poświęcali swe życie Bogu. Klara często spotykała się z nim, by zrozumieć jego słowa. Rodzice, zamożni mieszczanie, daremnie dwa razy usiłowali wydać córkę za mąż. Klara poprosiła bowiem Franciszka, by zwrócił się z prośbą do biskupa Asyżu, aby mogła stać się siostrą Braci Mniejszych. W Niedzielę Palmową 28 marca 1212 r. z całą rodziną poszła do pobliskiego kościoła. Po poświęceniu palm każdy odbierał palmę z rąk biskupa. Biskup Gwidon podszedł jednak sam do Klary i wręczył jej palmę - był to umówiony wcześniej znak zgody. Tej samej nocy dziewczyna wymknęła się z domu, by oddać życie Chrystusowi. Z rąk św. Franciszka otrzymała zgrzebny habit i welon zakonny. Po pewnym czasie przyłączyła się do niej jej siostra, bł. Agnieszka.

Klara odmówiła powrotu do domu swoim krewnym, którzy przyjechali, by ją do tego przekonać. Franciszek wystawił siostronom mały klasztor przy kościółku św. Damiana. Pierwszą jego ksienią została Klara. Franciszek bardzo cieszył się z powstania tej rodziny żeńskiej. Kiedy bowiem bracia byli zajęci życiem apostołskim, siostry miały dla nich stanowić zaplecze pokuty i modlitwy. Zakon nosił nazwę Pań Ubogich, potem nazwano go II Zakonem, a popularnie klaryskami. W 1215 roku Innocenty III nadał zakonowi Klary "przywilej ubóstwa". Siostry nie mogły posiadać żadnej własności, a powinny utrzymywać się jedynie z pracy swoich rąk. Odtąd San Damiano stało się kolebką nowego Zakonu. Wstępowały do niego głównie córki szlacheckie, pozostawiając wszystko i wybierając skrajne ubóstwo.

Swoje żarliwe modlitwy Klara wspierała surowym życiem, częstymi postami i nocnymi czuwaniem. Dokonywała już za życia cudów - cudownie rozmnożyła chleb dla głodnych sióstr, uzdrowiała je, wyjednała im opiekę Jezusa. Pod koniec życia doznała cudownej łaski; kiedy bowiem nadeszła noc Narodzenia Pańskiego, osłabiona i chora Klara pozostała na swym postaniu. Otrzymała jednak łaskę widzenia i słyszenia Pasterki, odprawianej w pobliskim kościele z udziałem Franciszka i jego braci. Z tego też powodu św. Klara została patronką telewizji. Po śmierci św. Franciszka cały trud utrzymania zakonu spadł na jej barki.

Klara w klasztorze św. Damiana żyła przez 42 lata. Wyczerpujące posty, umartwienia i czuwania spowodowały, że 11 sierpnia 1253 r. umarła. Następnego dnia odbył się jej uroczysty pogrzeb, któremu przewodniczył papież Innocenty IV. Jej ciało złożono w grobie, w którym przedtem spoczywało ciało św. Franciszka. Już dwa lata później Aleksander IV, po zebraniu koniecznych materiałów kanonizacyjnych, ogłosił ją świętą. Papież dokonał jej uroczystej kanonizacji w Anagni w 1255 roku.

Ikonografia najczęściej przedstawia św. Klarę z monstrancją w ręku. Podanie bowiem głosi, że w czasie najazdu Saracenów na Asyż Klara miała ich odstraszyć Najświętszym Sakramentem, który wyniosła z kościoła. Blask płynący z Hostii miał jakoby porazić wroga i zmusić go do ucieczki. Legenda powstała zapewne na tle szczególnego nabożeństwa, jakie miała św. Klara do Eucharystii. źródło: brewiarz.pl